

AUTORKA SÉRIE TRÓN ZO SKLA

SARAH J. MAAS

DVŮR_{na} RE
z
KRÍDEL
a
ZMARU

NEPRÁVOM VZALA ŽIVOT.
TERAZ MUSÍ ZAPLATIŤ SVOJÍM SRDCOM.

DVORE
^z
KRÍDEL
^a
ZMARU

ĎALŠIE KNIHY OD SARAH J. MAAS

séria Na dvore z trňov a ruží

NA DVORE Z TRŇOV A RUŽÍ

NA DVORE Z HMLY A BESU

NA DVORE Z KRÍDEL A ZMARU

NA DVORE Z HVIEZD A MRAZU (novela)

séria Trón zo skla

TRÓN ZO SKLA

KORUNA Z TEMNOTY

ZRODENÁ Z OHŇA

KRÁLOVNÁ V TIEŇOCH

BÚRKA V IMPÉRIU

VEŽA NA ÚSVITE

Novely k sérii Trón zo skla

VRAHYŇA PROTI PÁNOVI PIRÁTOV

VRAHYŇA V PÚŠTI

VRAHYŇA V PODSVETÍ

VRAHYŇA PROTI IMPÉRIU

VYMALOVANKA K SÉRII TRÓN ZO SKLA

SARAH J. MAAS

DVORE
^z
KRÍDEL
^a
ZMARU

slovar

Text copyright © Sarah J. Maas 2017
Map copyright © Kelly de Groot 2017
This translation of A COURT OF WINGS AND RUIN
is published by Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc.
Translation © Milica Nováková 2018
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2019

ISBN 978-80-556-3743-3

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu
Sarah J. Maas: A Court of Thorns and Roses Series,
Book 3 – A Court of Wings and Ruin,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Bloomsbury, London 2017,
preložila Milica Nováková.
Prvé slovenské vydanie
Zodpovedná redaktorka Dáša Jajcayová
Typografia obálky Marián Preis
Produkcia Dana Klimová
Editorka Dana Brezňanová
Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava
v roku 2019.
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčaním pre konečných predajcov.

*Pre Josha a Annie –
dar. To všetko.*

Prythian

Vallahan

Moncsere

Rask

Férška ríša

Scena

Seythia

Územie ľudí

Na sever do férskéj ríše

Na juh do krajiny ľudí

SPRIEVODCA VÝSLOVNOSŤOU

POSTAVY

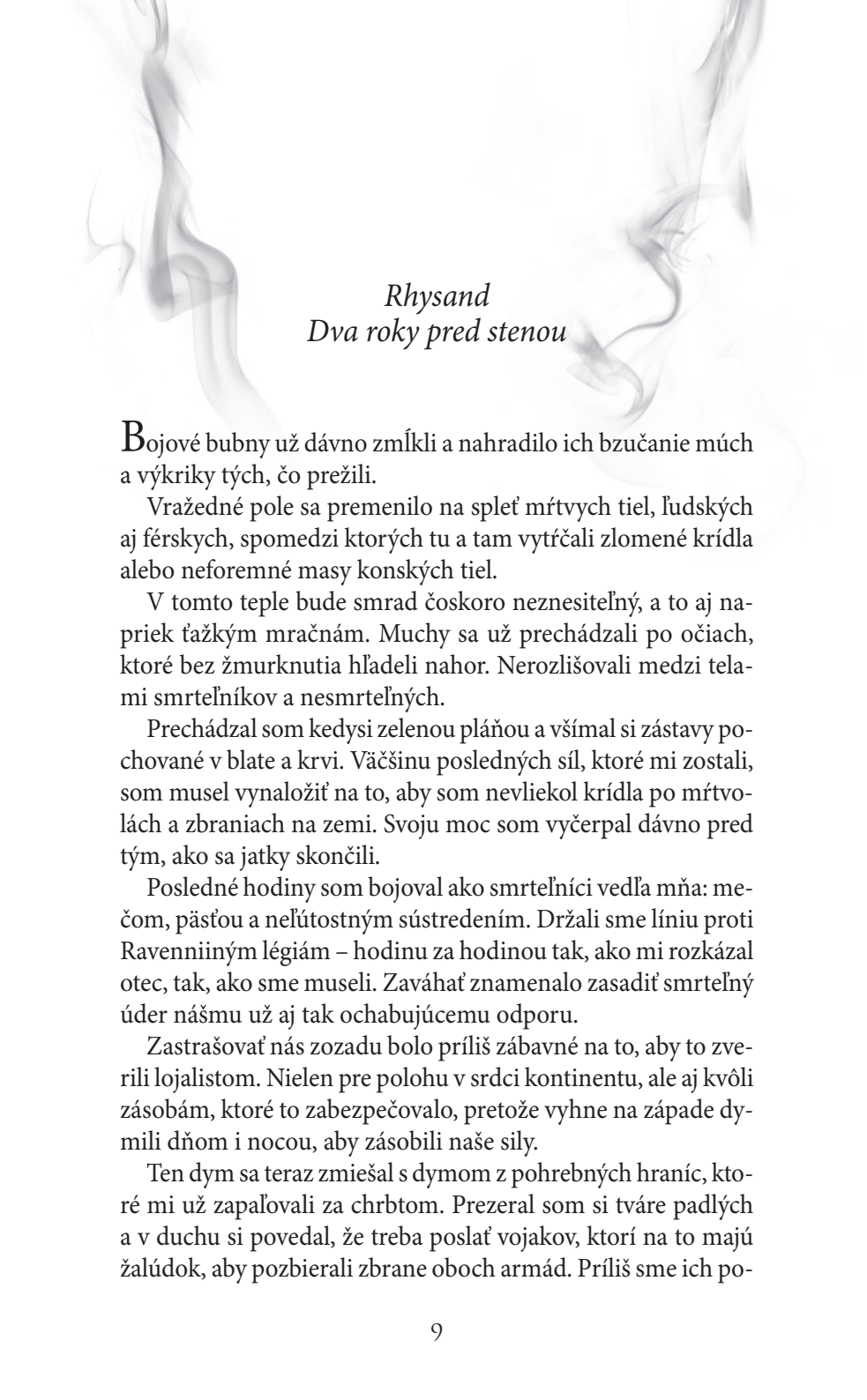
Feyre: Fej-ra
Tamlin: Tam-lin
Lucien: Lu-či-jen
Rhysand: Ri-sand (Rhys: Ris)
Alis: Elis
Amarantha: Am-a-ran-ta
Ianthe: A-jan-ti
Tarquin: Tar-kin
Cassian: Ka-si-jen

MIESTA

Prythian: Pri-ti-jen
Hybern: Hybern

ĎALŠIE

Attor: At-tor
Suriel: Sur-jel
Bogg: Bog
Naga: Na-ga
Calanmai: Kal-an-maj

Rhysand
Dva roky pred stenou

Bojové bubny už dávno zmlkli a nahradilo ich bzučanie múch a výkriky tých, čo prežili.

Vražedné pole sa premenilo na spleť mŕtvych tiel, ľudských aj férskych, spomedzi ktorých tu a tam vytŕčali zlomené krídla alebo neforemné masy konských tiel.

V tomto teple bude smrad čoskoro neznesiteľný, a to aj napriek ťažkým mračnám. Muchy sa už prechádzali po očiach, ktoré bez žmurknutia hľadeli nahor. Nerozlišovali medzi telami smrteľníkov a nesmrteľných.

Prechádzal som kedysi zelenou pláňou a všimal si zástavy pochované v blate a krvi. Väčšinu posledných síl, ktoré mi zostali, som musel vynaložiť na to, aby som nevliekol krídla po mŕtvotlách a zbraniach na zemi. Svoju moc som vyčerpal dávno pred tým, ako sa jatky skončili.

Posledné hodiny som bojoval ako smrteľníci vedľa mňa: mečom, pästou a neľútostným sústredením. Držali sme líniu proti Ravenniiným légiám – hodinu za hodinou tak, ako mi rozkázal otec, tak, ako sme museli. Zaváhať znamenalo zasadiť smrteľný úder nášmu už aj tak ochabujúcemu odporu.

Zastrašovať nás zozadu bolo príliš zábavné na to, aby to zverili lojalistom. Nielen pre polohu v srdci kontinentu, ale aj kvôli zásobám, ktoré to zabezpečovalo, pretože vyhne na západe dymili dňom i nocou, aby zásobili naše sily.

Ten dym sa teraz zmiešal s dymom z pohrebných hraníc, ktoré mi už zapáľovali za chrbtom. Prezeral som si tváre padlých a v duchu si povedal, že treba poslať vojakov, ktorí na to majú žalúdok, aby pozbierali zbrane oboch armád. Príliš sme ich po-

trebovali na to, aby sme sa trápili čestnosťou. Najmä, keď druhá strana sa ňou vôbec netrápila.

Miesto bitky bolo také pokojné v porovnaní so zmätkom a s jatkami spreď pár hodín. Lojalistická armáda skôr ustúpila, než sa vzdala, a nechala svojich mŕtvych napospas vranám.

Obišiel som hnedého valacha, oči toho krásneho zvieraťa boli stále rozšírené od hrôzy a muchy mu pokrývali krvavé slabiny. Jazdec bol zakliesnený pod ním a mal čiastočne oddelenú hlavu. Nie mečom – tie hlboké rany boli od pazúrov.

Nepoddajú sa tak ľahko. Kráľovstvá a územia, ktoré si chcú ponechať ľudských otrokov, prestanú bojovať, až keď nebudú mať inú možnosť. A aj potom... rýchlo a veľmi bolestne sme sa v tejto vojne naučili, že neberú žiaden ohľad na starodávne pravidlá boja. A pokiaľ ide o férske územia, ktoré bojovali po boku ľudských bojovníkov – mali nás vykynožiť ako potkany.

Rukou so zaschnutými ťlakmi krvi, vlastnej aj cudzej, som odohnal muchu, čo mi bzučala pri uchu.

Vždy som si predstavoval, že smrť bude ako pokojný návrat domov – sladká smutná uspávanka, ktorá ma vovedie do toho, čo ma čaká potom.

Okovanou čížmou som zlomil žrd lojalistickej vlajky a utrel si krvavé blato do diviaka vyšitého na smaragdovozelenej látke.

Teraz som rozmýšľal, či uspávanka smrti neznela skôr ako bzučanie múch než nežná pieseň. A či muchy a červy neboli služobnice Smrti.

Bojové pole sa tiahlo až po horizont na všetky smery okrem toho za mnou.

Tri dni sme im vzdorovali, tri dni sme bojovali a umierali.

No udržali sme líniu. Znovu a znovu som hnal ľudí aj férov, nedovolil som lojalistom prelomiť našu obranu, dokonca ani keď nám na druhý deň útočili na zraniteľné pravé krídlo čerstvými posilami.

Použil som všetku svoju moc, až mi z nej zostal iba dym v žilách, a potom som využil svoj ilýrsky tréning, až kým oháňanie sa štítom a mečom nebolo to jediné, čoho som bol proti útočiacim hordám ešte schopný.

Z hromady mŕtvol Najvyšších férov vytŕčalo dotrhané ilýrske krídlo, akoby bolo potrebných všetkých šesť, aby bojovníka porazili. Akoby ich zobral všetkých so sebou.

Srdce sa mi ozývalo v celom tele, keď som odťahoval ich mŕtvoly nabok.

Posily prišli na tretí a posledný deň, poslal ich otec na moje prosby o pomoc. Bol som príliš zaujatý bojom, aby som si všimol, kto to bol. Viem len, že šlo o ilýrsku jednotku a že mnohí mali sífóny.

No odkedy nám zachránili kožu a otočili bitku v náš prospech, nezazrel som medzi živými ani jedného zo svojich bratov. Nevedel som ani, či Cassian alebo Azriel na tejto pláni vôbec bojovali.

Azriel asi nie, otec si ho nechával na špehovanie, ale Cassian... Cassiana mohol preveľiť. A neprekvapilo by ma, ani keby ho otec naschvál poslal k jednotke, ktorá mala byť vyhladená. Ako táto, čo nedávno sotva odkrivila z bojového poľa.

Boľavé krvavé prsty sa mi zarývali do preliačeného brnenia a studeného stuhnutého mäsa, keď som odtiahol posledného Najvyššieho féra z tela padlého ilýrskeho bojovníka.

Tmavé vlasy, zlatohnedá pokožka... ako Cassian.

Smrteľne sivá tvár zízajúca na oblohu však nepatrila Cassianovi.

Prudko som vydýchol, pľúca ma stále pálili po vydávaní rozkazov, pery som mal suché a popraskané.

Potreboval som vodu. Veľmi. No neďaleko vytŕčali z kopy mŕtvych ďalšie ilýrske krídla.

Potkýnal som sa a myseľ som nechal blúdiť tmou a tichom, kým som narovnal vykrútený krk, aby som sa pozrel na tvár pod jednoduchou prilbou.

Nebol to on.

Pomedzi mŕtvoly som sa vybral k ďalšiemu Ilýrčanovi.

A ďalšiemu. A ďalšiemu.

Niektorých som poznal, niektorých nie. Bojisko sa rozprestieralo široko-ďaleko.

Míľu za míľou. Kráľovstvo hnijúcich mŕtvol.

A ja som neprestával hľadať.

PRVÁ ČASŤ

PRINCEZNÁ ZDOCHLÍN

1

Feyre

Ten obraz bol lož.

Žiarivá pekná lož, prekypujúca svetloružovými kvetmi a jasnými slnečnými lúčmi.

Začala som ho maľovať včera ako bezcieľnu štúdiu ružovej záhrady pod oknami ateliéru. Pomedzi spleť trňov a saténových listov sa do diaľky rozprestierala jasná zeleň kopcov.

Neúnavná večná jar.

Ak by som výhľad z okna maľovala tak, ako mi to diktovalo podvedomie, boli by na obraze trne trhajúce mäso, kvety, ktoré udusili všetko menšie, a na kopcoch by boli červené flaky.

No každý ťah štetcom na širokom plátne som mala starostlivo vypočítaný – každá kvapka farby a každý farebný prechod mali jediný cieľ: zobrazit' nielen idylickú jar, ale aj slnečné rozpoloženie. Nie príliš šťastná, ale v dobrej nálade, konečne sa zotavujúca z hrôz, ktoré som starostlivo opísala.

Myslím, že v posledných týždňoch som pracovala na svojom výzore tak zložito ako na tých obrazoch. Ak by som chcela vyzerať tak, ako som sa cítila, aj ja by som mala pazúry, ktoré by trhali mäso, a ruky, čo by udusili všetkých naokolo. Zlaté haly by som postriekala krvou.

No nie teraz.

Ešte nie, hovorila som si s každým ťahom štetca, s každým pohybom v posledných týždňoch. Rýchla pomsta by nepomohla nikomu a ničomu okrem môjho hnevu.

Vždy, keď som sa s nimi rozprávala, počula som Elainine vzlyky, kým ju nasilu vliekli ku Kotlu. Keď som sa na nich pozrela, videla som Nestu, ako namierila prst na kráľa Hybernu v príslu-

be smrti. A keď som ich zacítila, nos som mala plný pachu Casianovej krvi, čo sa rozliala po tmavých kameňoch hradu z kostí.

Štetec sa mi zlomil v ruke.

Rozštiepila som ho a svetlá rukoväť sa už nedala opraviť.

V duchu som zanaďavala a pozrela sa na okná a dvere. Pozorovalo ma mnoho očí, nemohla som riskovať a hodiť štetec do koša.

Zahalila som sa myslou ako sieťou a číhala na niekoho, kto by mohol byť dosť blízko na to, aby niečo videl, niečo vyšpehoval. Nenašla som nikoho.

Natiahla som ruky pred seba, v každej jedna časť štetca.

Na chvíľu som si dovolila vidieť cez ozdoby, ktoré mi skrývali tetovanie na pravom predlaktí. Znaky môjho pravého srdca. Môjho skutočného titulu.

Najvyššia lady Nočného dvora.

Stačila myšlienka a zlomený štetec vzbĺkol.

Oheň ma nepopálil, ale zničil drevo, štetiny aj farbu.

Keď zostal len popol a dym, zavolala som dnu vietor, čo mi vymietol popol z dlaní von oknom.

A zo záhrady som zavolala do izby jemný vánok, ktorý vymazal aj ten najmenší kúdol dymu a nahradil ho ťažkou vôňou ruží.

Keď tu skončím, možno to tu všetko spálím. A rozhodne začnem ružami.

Dve blížiacie sa bytosti mi zaklopali na myseľ a ja som rýchlo schmatla druhý štetec a namočila ho do najbližšej farby. Zároveň som schovala neviditeľné tmavé pasce okolo svojej izby, ktoré ma mali varovať pred návštevníkmi.

Maľovala som slnečné svetlo osvetľujúce jemné žilky lupienka ruže a snažila sa nemyslieť na to, ako som ho kedysi videla osvetľovať žilky ilýrskych krídel.

Odohrala som pekné divadlo – pohrúžila som sa do práce, nahrbila mierne plecيا, naklonila hlavu nabok. A potom nasledovalo ešte lepšie divadlo – pomaly som sa obzrela cez plece, akoby som sa iba s námahou dokázala odtrhnúť od obrazu.

No najťažšie bolo vyčarovať úsmev na perách. A v očiach – v odraze pravého úsmevu. Nacvičovala som si to pred zrkadlom. Znova a znova.

Takže okolo očí sa mi objavili poslušné vrásky, keď som sa podriadene, ale šťastne usmiala na Tamlina.

A na Luciena.

„Prepáč, že ťa vyrušujeme,“ povedal Tamlin a skúmal mi tvár. Hľadal náznaky tieňov, ktorým som občas podľahla. Tých, čo som vyvolala, aby som si ho udržala od tela, keď slnko zapadlo za kopce. „Predpokladal som, že sa asi budeš chcieť pripraviť na stretnutie.“

Prinútila som sa prehltnúť a pomaly som nechala klesnúť štetec, akoby som stále bola to nervózne, neisté dievča. „Je... Hovoril si s Ianthe? Naozaj príde?“

Ešte som ju nevidela. Najvyššiu kňažku, ktorá zapredala moje sestry Hybernu, *nás* zapredala Hybernu.

A aj keď Rhysandove nejasné rýchle správy cez puto zahnali časť mojich obáv a strachu... Ona bola za to zodpovedná. Za to, čo sa stalo pred niekoľkými týždňami.

Lucien mi odpovedal a hľadel pritom na obraz, akoby tam bol dôkaz, ktorý hľadá. „Áno. Mala... svoje dôvody. Chce ti ich vysvetliť.“

Možno mi chce vysvetliť aj to, prečo sa vrhá na mužov, ako sa jej zachce, bez ohľadu na to, či to chcú alebo nie. Prečo to urobila Rhysovi a Lucienovi.

Zaujímalo ma, čo si o tom Lucien naozaj myslí. A aj o tom, že zálohou priateľstva s Hybernom sa stala *jeho* partnerka. Elain.

O Elain sme hovorili iba raz, deň po mojom návrate.

Napriek tomu, čo vraví Jurian, povedala som mu, napriek tomu, aký je Nočný dvor, neublížia Elain ani Neste. Ešte nie. Rhysand pozná vynaliezavejšie spôsoby, ako ich trápiť.

Lucien o tom asi stále pochyboval.

No na druhej strane, v mojich „výpadkoch“ pamäti som nanačovala, že mne sa tejto vynaliezavosti a pozornosti neušlo.

Uverili tomu tak ľahko, že si dokonca mysleli, že Rhysand by mohol niekoho nútiť... Túto urážku som pridala na dlhý, dlhý zoznam toho, čo im musím vrátiť.

Položila som štetec a vyzliekla si farbami zafrkajú tuniku. Starostlivo som ju položila na stoličku, kde som posledné dve hodiny sedela.

„Prezlečiem sa,“ povedala som a prehodila si voľne zapletený vrkoč cez plece.

Tamlin prikývol, a kým som sa k nim približovala, sledoval každý môj pohyb. „Ten obraz je nádherný.“

„Ešte potrebuje veľa úprav,“ povedala som, aby som znova vyvolala to neisté dievča, ktoré odmietalo pochvaly a komplimenty, ktoré chcelo zostať nepovšimnuté. „Ešte je celý rozhádzaný.“

Popravde to bola jedna z mojich najlepších prác, aj keď iba ja som videla, aká je bezduchá.

„Myslím, že to sme my všetci,“ povedal Tamlin s nesmelým úsmevom.

Ovládla som túžbu prevrátiť oči a opätovala som mu úsmev. Keď som prechádzala popri ňom, zľahka som sa mu dotkla ramena.

O desať minút som vyšla zo svojej novej spálne, Lucien ma už čakal pred dverami.

Trvalo mi dva dni, kým som si zvykla na novú izbu. Kým som navrchu schodov zabočila doprava, a nie doľava. V starej izbe nebolo nič.

Raz, deň po mojom návrate, som do nej nazrela.

Rozmlátený nábytok, roztrhaná posteľná bielizeň, oblečenie rozhádzané, akoby ma hľadal v skrini. Vyzeralo to, že nikomu nedovolil upratať.

To však ruže a trne ju spravili neobývateľnou. Dobyli mi celú starú izbu. Hadili sa a ťahali po stenách, vinuli sa pomedzi ruiny. Akoby sa odplazili z treláží pod oknom; akoby ubehli storočia, a nie mesiace.

Tá izba bola hrobka.

Prichytila som si ružovú sukňu vzdušných šiat a zavrela za sebou dvere. Lucien sa opieral o dvere izby oproti.

Jeho izby.

Nepochybovala som, že to on zariadil, aby som bývala oproti nemu. Nepochybovala som, že jeho kovové oko bolo vždy otočené mojim smerom, dokonca aj keď spal.

„Si prekvapivo pokojná, keď človek vezme do úvahy tvoje sluby v Hyberne,“ povedal namiesto pozdravu.

Sľuby, že zabijem kráľovné smrteľníkov, kráľa Hybernu, Juriana a Ianthe za to, čo urobili mojim sestrám. Mojim priateľom.

„Ty sám si povedal, že Ianthe mala svoje dôvody. Hoci som na ňu nahnevaná, môžem ju vypočuť.“

Nepovedala som Lucienovi, čo som o nej vedela. Znamenalo by to vysvetliť, prečo ju Rhys vyhodil zo svojho domu, že to urobil, aby ochránil seba a svojich dvoranov, a vyvolalo by to množstvo otázok, spochybnilo množstvo starostlivo vystavaných klamstiev, vďaka ktorým bol jeho dvor – môj dvor – v bezpečí.

Aj keď mi napadlo, či to bolo po tom, čo sa stalo vo Velarise, vôbec potrebné. Naši nepriatelia vedeli o meste a vedeli aj, že je miestom pokoja a dobra. A pri prvej príležitosti sa ho pokúsili zničiť.

Pocit viny kvôli útoku na Velaris po tom, čo ho Rhys ukázal kráľovným smrteľníkov, bude môjho druha prenasledovať do konca našich nesmrteľných životov.

„Vymyslí si príbeh, aký si rada vypočuješ,“ varoval ma Lucien.

Pokrčila som plecami a vydala sa po prázdnej chodbe. „Viem sa rozhodovať sama za seba. Ty však znieš, že si sa už rozhodol jej neveriť.“

Dobehol ma. „Zatiahla do toho dve nevinné ženy.“

„Snažila sa posilniť spojenectvo s Hybernom.“

Lucien ma chytil za lakeť.

Dovolila som mu to. Keby som mu to *nedovolila*, keby som utiekla ako pred mesiacmi alebo by som použila ilýrske obranné manévry a skopla ho na zadok, zničilo by to môj plán.

„Si príliš múdra, aby si tomu verila.“

Prezerala som si jeho opálenú ruku na mojom lakti. Potom som pozrela do jedného červenohnedého a druhého zlatého oka.

Lucien vydýchol: „Kde ju drží?“

Vedela som, koho myslí.

Pokrútila som hlavou. „Neviem. Rhysand má sto miest, kde by mohli byť, ale pochybujem, že by tam Elain ukryl, keďže o nich viem.“

„Aj tak mi o nich povedz. O všetkých.“

„Zomrieš vo chvíli, keď vstúpiš na jeho územie.“

„Poradil som si, keď som tam našiel teba.“